

A woman with voluminous, wavy blonde hair is the central figure. She is wearing a light pink, long-sleeved dress with a delicate floral pattern and a ruffled neckline. Her expression is soft and contemplative as she looks slightly away from the camera. The background is dark and atmospheric, featuring a large, ornate chandelier with multiple lit candles in the upper left corner, casting a warm, golden glow. The overall mood is romantic and elegant.

Cecilia
Grantová

*Ctižiadostivá
krásk*

Cecilia Grantová

Ctižiadostivá kráska

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Cecilia Grant: A Woman Entangled,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint
of The Random House Publishing Group, a division
of Random House, Inc., New York 2013,
preložila Janka Cinková.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2013 by Cecilia Grant
All rights reserved
Translation © Janka Cinková 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1884-5

Túto knihu venujem
svojej agentke Emanuelle Morgenovej,
ktorá vždy nájde správne slová
v správnej chvíli.

1

Londýn február 1817

DÁVNO SI ZVYKLA, že na každom rohu upadne do rozpakov, ale napriek tomu ju to vždy dokázalo zaskočiť.

„Rada by som si požičala prvý zväzok *Obhajoby ženských práv*.“ Sestrin hlas sa rozliehal do najvzdialenejších kútov knižnice a takmer rozochvel okno vo výklenku, kam sa uchýlila Kate. „Momentálne pracujem na vlastnom diele, ktoré stavia na základoch, čo vybudovala slečna Wollstonecraftová. Pravda, ona sa obmedzila výlučne na teóriu, zatiaľ čo ja sa budem venovať skutočným príbehom súčasných žien. Poskytnem im praktické návody, ktoré im pomôžu začať uplatňovať svoje práva.“

Vari len nezačne rozprávať o fyzickej emancipácii? Kate zadržala dych. Je to síce Viola, ale hádam má viac rozumu...

„Plánujem podrobne rozpracovať myšlienku, že ženy nikdy nedosiahnu úplnú emancipáciu, pokiaľ nad sebou nebudú mať absolútnu kontrolu, či už v manželstve, alebo mimo neho.“

Územčistý mladík, čo sedel pri dlhom stole neďaleko Katinho úkrytu, prudko zdvihol oči od knihy. O sekundu ho nasledovala staršia žena na opačnom konci miestnosti. Sestrino vyhlásenie iste vyburcovalo každého pokojne čítajúceho návštevníka knižnice. Mala totiž hlas, ktorý si priam vyžadoval pozornosť – hlas hodný vnučky grófa.

Alebo dcéry herečky.

Na stole sa povalovali knihy, ktoré sa predchádzajúci čitatelia neobťažovali upratať. Kate jednu schytila a rýchlo sa do nej ponorila, aby sa vyhla cudzím pohľadom. *Elizabeth si uvedomila, že keby sa jej rodina bola dohovorela, že sa počas večera predvedú, ako sa len budú môcť, nebolo by sa im podarilo zahrať svoje úlohy oduševnenejšie a s väčším úspechom...*

Pýcha a predsudok. Stačila jediná veta a Kate sa zachvela ako rozoznená ladička. Tento príbeh iste napísali pre ňu, veď kto iný by sa dokázal lepšie stotožniť s mladou ženou, ktorú neustále zahanbujú rodinní príslušníci, čo nepoznajú význam slova diskretnosť?

Obrátila stránku. Rozhovor pri výpožičnom pulte sa skončil, knihovník sa pravdepodobne pobral po žiadaný titul; zároveň takto unikol ďalším poznámkam o praktických metódach uplatňovania ženských práv. Príbeh v knihe zatiaľ pokračoval oslavou v Netherfelde, kde Elizabeth zo všetkých síl unikala neželanej pozornosti pána Collinsa i chladnému správaniu Bingleyho sestier a pána Darcyho.

Pravdaže, pán Darcy si už stihol všimnúť jej krásne oči a pán Bingley sa do Jane tak bezhlavo zamiloval, že vôbec nevnímal, aké nepríстойnosti vyvádza zvyšok jej rodiny. Naozaj takí muži existujú? Ak áno, kde sa skrývajú?

„Tak tu si.“ Viola podišla k stolu s *Obhajobou* v ruke a pozrela na ňu cez okuliare s obyčajným sklom, ktoré si nasadila zakaždým, keď sa chystala medzi ľuďmi. „Si hotová?“

Územčistý mladík zdvihol hlavu – pravdepodobne spoznal jej hlas. Rýchlo si ich obe prezrel, akoby zisťoval, či sú príbuzné.

V tej chvíli si konečne všimol Kate. Hoci sedel neďaleko, dovtedy jej nevenoval náležitú pozornosť.

Zatváril sa ohromene, s čím sa Kate stretla už nespočetne veľa ráz. Niektorí muži vtedy nevyzerali ako hlupáci, no väčšina nemala toľko šťastia.

Mladík celkom zmeravel a jeho veselý úškrn nahradil sklený pohľad plný posvätnej úcty. Začervenal sa a rýchlo sa vrátil ku knihe.

Obdiv tohto muža síce nemohla patrične zužitkovať, ale aspoň jej dodal nádej. Keby sa jej jedného dňa podarilo zapôsobiť na markíza – a prečo aj nie? Bez ohľadu na titul je každý iba muž so slabosťou pre krásne ženy –, rozhodne by svoj úspech využíla.

„Samé romány.“ Sestra si túto drobnú drámu nevšimla a začala si prezeráť zväzky rozložené na stole. „Predpokladám, že ľuďom sa nechce čítať čosi, čo by náhodou zvýšilo ich vzdelanie.“ Mladík okamžite zabuchol knihu a odtisol ju, akoby si až teraz všimol, čo vlastne číta. Sklopil zrak, s rumencom na lícach vstal a utiekol do inej časti knižnice.

„Áno, som hotová.“ Katin hlas znel rovnako aristokraticky ako Violin, no na rozdiel od sestry ho spravidla nezvyšovala a zakaždým doň primiešala dávku medu. „Prosím ťa, pomôž mi tie knihy upratať. Nemali by sa tu len tak povalovať.“

Ako dlho by asi trvalo, kým by sa taký markíz spamätal z prvotného pobláznenia? Dokázal by za deň vybaviť sobášne povolenie a oženiť sa s ňou, skôr než sa jeho obdiv vytratí a napadne mu, že by sa mal najprv zoznámiť s jej rodinou? Najistejšie by bolo odpratať ho z Londýna, aby ho priatelia nestihli priviesť k rozumu. V tom prípade by jeho očarenie muselo vydržať z Mayfairu do Gretna Greenu.

Nech už mala akokoľvek zložitý a nepravdepodobný

plán, verila, že sa jej ho jedného dňa podarí uskutočniť. Muži pre ňu odjakživa strácali hlavu, mala to v krvi, a nemienila sa znížiť k falošnej skromnosti a predstierať, že o tom nevie.

Odniesla knihovníkovi kôpku kníh a vyslúžila si dávku takej vrelej vďačnosti, o akej mohli menej pekné ženy iba snívať. Vzápätí jej priniesol dva zvyšné zväzky *Pýchy a predsudku*. Podpísala sa, zaplatila a vyšla so sestrou na studený februárový vzduch.

„Už si to predsa čítala,“ vyhlásila Viola, len čo zbadala názov knihy.

„To nevadí. Okrem toho, všetky zväzky tej *Obhajoby žien* máš doma, tak nekritizuj, čo si požičiavajú ostatní.“

„Volá sa to *Obhajoba ženských práv*, a to je veľký rozdiel. Nešlo mi o knihu, chcela som sa len trochu dostať do povedomia.“ V rytme chôdze poklopala po tvrdom obale knihy. „Čím viac knihovníkov sa mi podarí oboznámiť s mojim projektom, tým je pravdepodobnejšie, že ma spomenú ďalším kolegom alebo dokonca vydavateľom. Myslím si, že vydavatelia často vysedávajú v knižniciach. Jedného dňa si ma nejaký podnikavý muž všimne a uvedomí si, že nastal čas publikovať moju knihu.“

Pravdaže si ju všimne, o tom niet pochyb. Za falošnými okuliarmi, prísne zopnutými vlasmi a striedmymi šatami sa skrývala pravá westbrookovská kráska. Napriek strohému správaniu si ju raz ktosi lepšie obzrie a ak bude dostatočne dôvtipný, napadne mu predstierať záujem o jej knihu. Možno sa jej dokonca predstaví ako vydavateľ.

Práve preto ju Kate na podobné pochôdzky nikdy nepúšťala samu. Na takú rozhladenú mladú dámu bola Viola pomerne neskúsená.

„Možno by si na to mala ísť postupne.“ Na rohu zahla

dolaťava a sestra ju nasledovala. „Na začiatok by nezaškodilo zopár zdvorilostných poznámok – mohla by si knihovníka požiadať, nech ti odporučí zaujímavú knihu, alebo zhodnotiť počasie, či vyloviť z pamäti nejaký zábavný článok, čo si nedávno čítala. Keď si ho trochu získaš, môžeš spomenúť svoju knihu. Ver mi, aj keby nebol naklonený jej myšlienkam, iste rád pomôže takej očarujúcej zákazníčke.“

„Lenže ja nechcem byť očarujúca zákazníčka,“ namietla Viola hlbokým, vášnivým hlasom, čo pripomínal nástroj, podľa ktorého ju pomenovali. „Chcem, aby ma brali vážne a ocenili prínos mojej knihy, nie moje sladucké správanie. Thomasa Paina určite nikdy netrápilo, či je dosť *očarujúci*.“ To slovo ju očividne naplňovalo bezodnou nechuťou. Prudko ukázala na *Pýchu a predsudok*. „Tvoj milovaný pán Darcy vôbec nie je očarujúci, a napriek tomu vo všetkých vzbudzuje ohromný rešpekt.“

U žien je to iné. Nemusela to vysloviť, napokon Vi si to uvedomovala.

Kate si preložila knižky do druhej ruky, a keď sa priblížili ku križovatke, vytiahla z kabelky pencu. V podstate sestre rozumela. Život dámy skutočne pozostával zo samých únavných pravidiel a zbytočných obmedzení, ktoré by jej okamžite podlomili ducha, keby to pripustila.

Lenže ona sa tak ľahko nedá.

„Dúfam, že sa nemieniš podať na Thomasa Paina. Štipka šarmu by mu iste nezaškodila.“ Dala mincu malému otrhanému chlapcovi, čo zametal ulicu, a venovala mu svoj najsladší úsmev. „Okrem toho, pán Darcy mal veľkolepý dom a desaťtisíc libier ročne, takže niet divu, že mu ľudia ochotne prepáčili drobné nedostatky v správaní.“ Nadvihla si sukňu a vykročila na cestu.

„A čo tá jeho Elizabeth?“ Typická právnickova dcéra – každý si nájde príležitosť na hádku. „Vôbec sa nesnaží byť očarujúca, tobôž nie k pánu Darcymu, a napriek tomu – kam to vlastne ideme?“ Viola prudko zastala. „Dávno sme mali zamieriť na sever.“

„Vyučovanie skončí najskôr o hodinu.“ Kate chytila sestru pod rameno a previedla ju na druhú stranu cesty. „Máme čas zastaviť sa na Námestí Berkeley.“

„Na Námestí Berkeley?“ zopakovala Vi, akoby šlo o ulicu, kam všetci úbožiaci zo St. Giles vylievajú nočníky.

„Presne tak. Mám list pre lady Harringdonovú.“ Najlepšie bude vyjsť s farbou von.

„O čom si už len môžeš dopisovať s tou... ženou?“ Viola vedela majstrovsky využívať veľavýznamné odmlky. Táto naznačovala, že nedokáže nájsť dostatočne urážlivé slovo, čo by vyjadrilo bezcharakternosť lady Harringdonovej.

„Jej najmladšia dcéra sa tento týždeň vydala, tak som jej chcela zablahoželať, ako sa na rodinu patrí.“

„Tak ty ju nazývaš rodinou?“

Tušila, že jej táto poznámka len tak neprejde. „Vydala sa za otcovho staršieho brata, takže je naša teta.“

„V tom prípade by jej to mal niekto oznámiť. Jej, lordovi Harringdonovi aj ich zlomyseľným potomkom.“ Viola pridala do kroku a rezko kývala *Obhajobou ženských práv*, akoby ňou chcela pobiť nehodných príbuzných. „Len mi nepovedz, že si tajne dopisuješ aj so starou grófkou a všetkými falošnými tetami a strýkami, čo sa k nám nepriznávajú. Myslela som si, že máš svoju hrdosť a nepoklonkuješ takým pokrytcom.“

„S nikým si tajne nedopisujem. Už som ti predsa vysvetlila, prečo som jej napísala. Obyčajné blahoželenie ešte neznamená, že jej poklonkujem.“ Stálo ju veľa námahy ne-

nechať sa vyviesť z miery, stále však hovorila zľahka a pokojne. Napokon mala s tým dostatok skúseností. „Práve naopak, považujem to za prejav zdvorilosti, ktorý lady Harringdonovej ukáže, že dcéram Charlesa Westbrooka nechýbajú slušné spôsoby ako jej. Ako vidíš, predsa len ma k tomu vedie hrdosť.“

Čiastočne. V skutočnosti mala ďalekosiahlejšie ambície.

Jej plány sa od tých Violiných až tak nelíšili, tiež sa pokúšala dostať do povedomia istej skupiny ľudí. Jedného dňa sa jej otvorila dvere do vyššej spoločnosti, kam odjakživa patrí; tú šancu rozhodne nepremešká. Od malička striehla na príležitosť prekĺznuť medzi smotánku a nevzdávala sa, hoci už dovŕšila dvadsaťdva rokov. Ak bude neúnavne obchádzať významných ľudí, iste niečo dosiahne. Napokon si ktosi všimne jej urodzený pôvod, vyberané spôsoby a schopnosti hodné šľachtickej, a vtedy konečne zaujme právoplatné miesto medzi aristokraciou a navráti rodine pôvodné vážené postavenie.

„Ako myslíš.“ Viola sa zhrbila, akoby jej na pleciah doľahlo nečakané bremeno. „*Moja* hrdosť vyžaduje, aby som počkala na opačnej strane ulice, kým to vybavíš. Ak niekto náhodou vyzrie z okna, uvidí, že *ja* sa za svoju matku nehanbím.“

Táto malicherná poznámka Kate zaboľela ako bodnutie špendlíkom. „Ani ja sa za ňu nehanbím, ale nezavrhum všetkých tatkových príbuzných ako bandu zločincov len preto, že odmietli akceptovať jeho manželstvo s herečkou. Žiadna urodzená rodina by s takým zväzkom nesúhlasila.“

„S akým zväzkom? Máš na mysli sobáš s bezúhonnou inteligentnou ženou, čo pochádza z hrdého rodu divadelníkov, roky študovala prácu majstrov a ignorovala neslušné návrhy všetkých mužských obdivovateľov? Iste, taká

partia by sa každej rozumnej rodine hnusila. Radšej by syna oženili s nejakou fádnuou husičkou, čo nemá vlastné záujmy a dokáže akurát tak zabrnkať tri tóny na harfe. To je ideálny recept na manželské šťastie.“

Kate si iba nebadane povzdychla. Viola žila v nezvyčajne čierno-bielom svete. Ľudia boli buď spravodliví, alebo faľšní, omylnosť či požiadavky spoločnosti tu nemali miesto, nemrhalo sa snahou o pochopenie poľahčujúcich okolností. Jej sestra nestrácala čas pochybnosťami.

Jeden zväzok *Pýchy a predsudku* ju tlačil, tak si ho prehodila do druhej ruky. Vraj manželské šťastie. Určite má viacero podôb, nielen jednu. Ak by ju nejaký pán Darcy požiadal o ruku tak zdráhavo ako Elizabeth, pričom by jej dal jasne najavo, ako veľmi sa tým ponízuje, dokázala by na chvíľu prehltnúť pýchu a prijať jeho ponuku. Na náklonnosť a pochopenie by mali dosť času neskôr. Hlavne, že by získala dobré meno i veľkolepé Pemberley – nič iné by k šťastiu nepotrebovala.

Cestou do Mayfairu zaklonila hlavu a túžobne sa zahľadela na vzdialené okná krásnych budov. V Londýne iste žije nejaký džentlmen, čo presne zodpovedá jej predstavám, trebárs aristokratický markíz pripravený nechať sa očariť nádhernou nevestou, ktorá má na manželstvo mimoriadne pragmatický pohľad. Jedného dňa sa kvôli nej poníži rovnako ako pán Darcy a vytiahne ju zo strednej triedy, kam v skutočnosti nikdy nepatrila.

Ten muž tu niekde pobehuje, o tom niet pochyb. Stačí ho len nájsť.

Okolo odpočívadla, dole schodmi a von cez ťažké dubové dvere – Nicholas Blackshear vybehol do studených lúčov popoludňajšieho slnka, čierny talár za ním bezmocne po-

vieval. ČAS A PRÍLIV NEČAKAJÚ NA NIKOHO, upozornil ho nápis na slnečných hodinách, pri ktorých sa zastavil. Hoci týmto varovným slovám veril, zakaždým tu chvíľku postál a zamyslel sa nad tým, koľko vážených osobností sa obracalo k tým istým hodinám, keď sa náhlili za prácou v Middle Temple.

Kedysi tu určite postávali William Blackstone i Oliver Goldsmith – stačilo sa obzrieť a zbadal inštitúciu, kde len pred pár desiatkami rokov žili a študovali.

Podobne sa cítil v každej budove preslávených súdnych dvorov zvaných Inns of Court. Keď sa pobral na obed do Middle Temple Hallu, žasol nad servírovacím stolíkom, ktorý vyrobili z dosák slávnej Zlatej lane sira Francisa Draka. Pri jedle vždy zatajil dych a predstavoval si chvíľu pred dvesto rokmi, keď študenti mali tú česť zhliadnuť celkom prvú inscenáciu Shakespearovho Trojkráľového večera.

Byť prestížnym londýnskym právnikom znamenalo žiť uprostred spomienok na ľudí, čo dosiahli veľkolepé veci. Muži, čo tu začínali, to mohli dopracovať kamkoľvek. Keby mal literárne ambície, vzal by si za vzor spomínaného Goldsmitha alebo básnika Donna, satirika Fieldinga či dramatikov Webstera a Congreva – každý jeden tu svojho času pracoval ako právnik.

Pokiaľ by mal idealistické sklony, podal by sa na Williama Garrowa, ktorý zreformoval súdne praktiky a neskôr získal miesto v parlamente, takže mohol zasahovať do skvostných škriepok, čo riadia každodenný chod krajiny. Ak bude stále poctivo pracovať, jedného dňa rodinnému menu prinavráti niekdajšiu váženosť a konečne dá priechod svojim politickým ambíciám. Medzitým sa bude naplno venovať právu a brúsiť si myseľ i jazyk, čo mu odjakživa prinášalo útechu.

Pobral sa na sever, cestou míňal džentlmenov v paroch-ni v čiernom talári. Patrí medzi nich, sú z jedného cesta so všetkými výstrednosťami, čo ich povolanie prináša. Niektorí sa dohadovali a prudko gestikulovali, iní sústredene čítali spisy a nedívali sa na cestu, takže kolegov nevedomky ohrozovali. Prechádzal pomedzi nich – po toľkých rokoch už vedel, ako sa vyhnúť zrážke – a pri každej prudkej odbočke mu zašušťal talár. Na konci uličky stála vrátnica a budova najvyššieho trestného súdu, takzvaný Old Bailey, čo neustále dohliadal na Fleet Street...

„Blackshear!“

Ten hlas by spoznal aj o polnoci – jednak u jeho majiteľa celý rok študoval, no okrem toho bol mimoriadny svojský. Právnicki si obvykle dali záležať na tom, aby hovorili čo najspisovnejšie, väčšina z nich pochádzala z vyšších vrstiev, kde sa obrovský dôraz kládol na výslovnosť, ale iba máloktorý dokázal rozprávať ako Westbrook. Jeho spoluhlásky, ladne vyvažované zvučnými samohláskami, zneli ako práskanie bičom.

Nick sa obrátil, zbadal priateľa a jediným pohybom sa šikovne odpratal z cesty, aby nebrzdil premávku. Rád chodil na súd zavčas a už sa dostatočne zdržal pri hodinách, no na tom nezáležalo. Pre Westbrooka by spravil takmer čokoľvek.

„Kvôli mne sa nezastavuj, len pekne kráčaj, nechcem ťa zdržiavať.“ Westbrook ho s úsmevom dobehol a pokynul mu, nech pokračuje v ceste. Koniec koncov celý rok bol Nickovým mentorom a za ten čas zistil, ako veľmi mu záleží na dochvilnosti. „Tuším ťa čakajú na trestnom súde, však?“

„Stubbs ma zamestnáva beznádejnými prípadmi. Dnes ide o akéhosi mladého vreckového zlodeja z Whitechapelu.“

Poklopal po taške so spisom. „Chce, aby som ho zachránil pred deportáciou do Ameriky.“

„To je celý Stubbs. Myslí to dobre, ale má príliš mäkké srdce, a to mu občas zatemní úsudok. Nezabudni mu pripomenúť, aby ti včas zaplatil.“ Westbrook kývol džentlmenovi v zamatovom talári, aký nosili iba členovia kráľovskej rady. Burnham. Nick ich všetkých poznal po mene.

„Poučil som sa a vybral si platbu vopred. Predpokladám, že ma vyplatil z vlastného vrecka. Pokiaľ viem, ten chlapec nemá dosť prostriedkov ani známostí na to, aby si mohol dovoliť právnik, lenže Stubbs je už raz taký, veď ho poznáš.“

Obaja ho dobre poznali. Každý právnik sa rád posťažuje na výstredných advokátov, no Nick by si nikdy nedovolil robiť posmech zo Stubbsa. Napokon, ostatní advokáti mu po rodinnom škandále prestali dohadzovať klientov, Stubbs však nie.

„V každom prípade je mi jasné, že mu poskytneš prvo triednu obhajobu.“ Westbrook ho potľapkal po pleci. Nickov otec to nerobieval často, ako rozumovo založený človek totiž nemal sklony fyzicky prejavovať city, a toto gesto v ňom dodnes prebúdalo melanchóliu. „A práve preto ťa hľadám. Dupočul som sa o príležitosti, čo by ti iste prišla vhod. Nemienim ťa zdržovať podrobnosťami, len som sa chcel spýtať, či sa u nás nezastavíš na večeru. Radi ťa privítame a pri poháriku portského ti vysvetlím, o čo ide.“

„Veľmi rád prídem, dávno som vás nevidel. Portské nechaj na mňa, dobre? Práve som zohnal veľmi kvalitnú značku,“ vyhrkol Nick rýchlo, keď sa priblížili k vrátnici. Westbrook vedel oceniť stručnosť ako každý iný právnik, určite mu to nebude mať za zlé.

Na ulici sa rozlúčili a Nick si v duchu poznamenal, že musí kúpiť fľašu portského, a hlavne zistiť, ktorý druh je

kvalitný. Nemohol si dovoliť vyhadzovať peniaze na luxusné zbytočnosti, no ani náhodou nemienil prísť na návštevu s prázdnyimi rukami. Dobre vedel, že jeho hostiteľ má tri dcéry, čo potrebujú veno, nehovoriac o synovi.

Ach, tie jeho dcéry. Srdce mu poskočilo pri pomyslení, že znovu uvidí slečnu Westbrookovú. Hlúpy orgán, nikdy sa nepoučí.

On sám už dávno zistil, na čom je. Bez ohľadu na škanďal vôbec nemal nádej na ruku Kate Westbrookovej, pretože ho odmietla hneď na začiatku. Pri tej spomienke opäť zacítil bodnutie ranenej hrdosti.

Radšej sa sústredil na zmienku o tajomnej šanci, čo spomínal Westbrook. Nemá zmysel strácať čas márnymi predstavami.

Kto vie, o akú príležitosť by mohlo ísť? Predieral sa davom, čo postával pred budovou, a rástla v ňom zvedavosť. Westbrook dobre vedel, v akom položení sa nachádza, ako veľmi závisí na klientoch, ktorí si nemôžu vyberať, aj ako málo prípadov sa mu dostane do rúk, keď práve nezasadá trestný súd. Žeby sa dopočul o zložitom procese na ekvitem alebo civilnom súde?

Pred očami sa mu mihla brána, lavica obžalovaných, veľkolepé vstupné dvere i spleť chodieb, no nesústredil sa na ne, lebo si stále lámal hlavu nad tým, čo také sa dnes večer dozvie. Keď však vošiel do súdnej siene, všetky dohady odsunul nabok. Čakal naňho dobrosrdečný advokát spolu s klientom a obaja si zaslúžili jeho plnú pozornosť.

Viola sa nezaprela a zastala pod obrovským javorom v strede námestia. S výrazom oprávneného nesúhlasu pevne stískala požičané knihy a sídlu Harringtonovcov sa obrátila chrbtom.

Niežeby mala s čím nesúhlasiť. Kate si nachystala list, a keď jej majordómus otvoril, len ho poprosila, aby ho aj s jej srdečným pozdravom odovzdal grófkke, nič viac.

„Mám vás ohlásiť?“ Sluha pootvoril dvere.

Tento pohyb v nej prebudil dravca pripraveného zaútočiť – kútikom oka zazrela vzorovaný koberec a žiarivé schodisko. Po každej svadbe, narodení ďalšieho potomka či víťaznom návrate mladšieho syna priniesla blahoprianie, no za celých päť rokov sa jej nenaskytla príležitosť vojsť dnu.

Lenže dievča s ďalekosiahlymi ambíciami musí byť pripravené na všetko a Kate mala poruke nacvičenú odpoveď.

Odstúpila a s výrazom pôvabného zmätku sklopila mihaľnice a zovrela plášť. „Nie, to nie. Nechcem grófkku vyrušovať. Stačí, ak jej odovzdáte môj odkaz.“

Predstavovala si, že ju majordómus majestátne obdarí súhlasným pohľadom, akoby ju uisťoval, že lady Harringtonovú oboznámi s jej vyberanými spôsobmi a skromným správaním, možno dokonca spomenie aj nezabudnuteľnú krásu, ktorá len podčiarkla tento chutný prejav nesmelosti.

On si ju však vôbec nevšímal. Rýchlo vyzrel na ulicu a otvoril dvere, tentoraz dokorán.

Obrátila sa a zbadala vysokého džentlmena v strednom veku. V ruke držal ebenovú vychádzkovú paličku a práve sa načahoval po klobúk. Znenazdajky ju zaplavil zmätok, ktorý pred chvíľou tak úspešne predstierala.

Vyzeral celkom ako tatko. Síce sa líšil črtami tváre – pravda, možno ich zastierali husté plavé fúzy –, ale pripomínal ho vzrastom i držaním tela. Okamžite v ňom spoznala príbuzného, ani nad tým nemusela premýšľať. Krv sa predsa len nezaprie.

Zložil si klobúk a kývol jej s neosobným zdvorilým úsme-

vom, aký iste venoval každej žene, čo sa ponevierala na prahu jeho domu.

Kate sa mu uklonila a zdvihla oči práve vo chvíli, keď na ňu spýtavo pozrel. O sekundu si zrejme uvedomil, na koho natrafil.

Srdce sa jej rozbúšilo a líca jej zalial rumenec. Spoznal ju. Hoci sa nikdy nestretli, postrehol v jej tvári známe črty.

Bola rada, že ju neoslovil, pretože sa jej na jazyk tislí samé nevhodné slová. *Dobrý deň, vaše lordstvo. Som dcéra muža, ktorého ste pred dvadsiatimi tromi rokmi prestali nazývať bratom.*

Áno, matka bola herečka, ale keby ste sa s ňou aspoň raz porozprávali, zistili by ste, že je absolútne bezúhonná.

Odložil si vaše listy. Má ich celú kopu, nevyhodil ani jeden. Raz na ne náhodou narazila v otcovej študovni v starom stole, ktorý nik nepoužíval. Chcela si ho prisvojiť a našla v ňom hrbu listov z čias, keď otec študoval v Rugby. Milé odkazy od matky, dôkladne spísané novinky od mladších sestier, čo sa práve učili narábať s perom, a načarbané stránky plné dobrodružných príbehov a povzbudivých slov staršieho brata, v tých časoch ešte vikomta Melforda. Nemala ich čítať, ale nedokázala odolať.

Viem, ako vám na ňom kedysi záležalo, aj ako veľmi vás mal rád. Vôbec naňho nemyslíte? Čosi také mu však nemohla povedať. Navyše už pridllho stála a mlčky hľadela na muža, s ktorým ju spájalo pokrvné príbuzenstvo, hoci si boli absolútne cudzí.

Odcupkala – v predstavách sa vždy ladne klízala, využívajúc každý pôvab, čo získala na hodinách tanca u slečny Lowellovej – za Violou. Rýchlo sa obzrela – strýko zatiaľ stihol vojsť do domu. Nech už pri pohľade na ňu pocítil čokoľvek, nenarušilo to jeho aristokratický deň.

„Našťastie si sa tam nezdržala,“ uznala Vi zdráhavo a podala jej *Pýchu a predsudok*. „Obávala som sa, že presvedčíš majordóma, nech ťa uvedie ku grófke.“

„Nie, len som mu odovzdala list, ako som ti vravela.“ Vzala si knižky. Mala síce novinky, no nemala sa komu zveriť. Violu by nezaujímalo, že ju chceli ohlásiť grófke, a pri zmienke o stretnutí so strýkom by ju pravdepodobne pohrdavo odbila.

„V tom prípade nechápem, prečo si ho neposlala poštou. Mohli sme si ušetriť cestu. Každý, kto býva na Námestí Berkeley, si môže dovoliť zaplatiť dve pence za poštu.“

Kate neodpovedala. Milovala svoje sestry, zbožňovala celú rodinu, ale vari bolo naozaj také neprijateľné túžiť po živote v spoločnosti, kde si ľudia vážia zdvorilosť, ohľaduplnosť i dodržiavanie etikety? Prečo jej sestra nedokáže pochopiť, že pri doručení listu nejde len o to, či si adresát môže dovoliť zaplatiť poštovné? Prečo by nemala chcieť spoznať ľudí s rovnakým menom i krvou?

Cestou do Bloomsbury mala dosť času opätovne preskúmať kratučkú drámu, čo sa odohrala na Námestí Berkeley, a detailne rozobrať význam každého pohybu. Majordómus si nemohol len tak zmyslieť, že ju ohlási, iste mu to prikázala lady Harringdonová, ale prečo?

Nudí sa, ozval sa akýsi opovážlivý hlások. Povydávala všetky dcéry a okrem dohadzovania nemá čo robiť. Potrebuje novú obeť, ktorý by predstavila spoločnosti.

Keby to aj bola pravda – a Kate si rozhodne nemienila robiť zbytočné nádeje –, lord Harringdon o tom nevedel, inak by nereagoval tak prekvapene. Pravdepodobne sa pobral rovno za manželkou s otázkou, čo pri jeho dome robila slečna Westbrooková, a odradil ju od akýchkoľvek dobročinných úmyslov.

Nie, to iste nebolo potrebné. Keď sa spýtal na dôvod jej prítomnosti, lady Harringtonová pravdepodobne odvetila: *Ach, to úbohé dievča. Neustále sem chodí s rôznymi blahoželaniami, tak som ju chcela konečne zavolať hore a vysvetliť jej, že s tým musí prestať.*

V kútiku duše sa zahanbila – tak, aby si to nik nevšimol. Ten trúfalý hlások sa zvyčajne ohradil proti akýmkoľvek pochybnostiam a pesimistickým názorom, no dnes stíchol a nechal ju topiť sa v beznádejných predstavách.

Keď s Violou dorazili k škole slečny Lowellovej, všetko sa len zhoršilo. Vošli do salóna, kde denné žiačky čakali na príbuzných, čo ich mali vyzdvihnúť, a naskytol sa im nepríjemný pohľad – skupinka mladých dievčat veselo trkotala pri kozube, no Bea a Rose stáli pri okne na opačnom konci miestnosti.

Kate zaľala päsť a s námahou ich znovu uvoľnila. Až pridobre si pamätala, ako ju kedysi odstrkovali a vylučovali z drobných klebietok, žartov i rozhovorov o pekných chlapcoch.

„Nemali by sa ich tak strániť,“ vyhlásila naliehavo, hoci vedela, že sa namáha celkom zbytočne. „Majú lepší pôvod než ktorékoľvek z týchto dievčat.“

„A čo je dôležitejšie, sú oveľa múdrejšie a zásadovejšie.“ Viola sa neobťažovala stíšiť hlas. „Prečo by mali túžiť po uznaní spolužiačok? Na ich mieste by som bola rada, že s nimi nemusím tráviť čas.“

Kate si to uvedomila už počas štúdia – zatiaľ čo ona neúnavne bojovala, aby ju spolužiačky prijali medzi seba, Viola sa pobrala vlastnou cestou a obrnila sa ľahostajnosťou voči mienke iných ľudí.

„Lenže ony nie sú ako ty, aspoň Rose nie.“ Beu chránila jej cieľavedomá vášeň pre hudbu, vďaka ktorej nemala čas